

Goudroof op Curaçao

Goudroef op Curaçao

Peter Brok

Schrijver: Peter Brok
Coverontwerp: Diseñowebdesign
ISBN: 9789464923179
© Peter Brok

Dankwoord

Hierbij wil ik Carla Krüger bedanken die mij
ruim een jaar lang heeft geholpen met het
schrijven van dit boek.

Zonder haar was dit boek nooit uitgegeven

Hoewel de goudroof in 2012 op Curaçao wel heeft plaats gevonden zijn dit verhaal en alle personages verzonnen. De namen van personen in dit verhaal zijn voor een groot deel afkomstig van collega's, vrienden en kennissen.

In de bloedhete sloppenwijk El Guarataro in Caracas loopt Conchita de honderdtwintig treden naar beneden. De trap is hobbelig en steil. Hier en daar breed en dan weer heel smal. Aan weerszijden van de trap de hoge gevels van de gekleurde huizen. De meeste ramen van de huizen staan open vanwege de warmte. Er hangt een geur van etensluchten. Een mengeling van vis, vlees en Arros Moro, de bonenschotel die bijna iedereen bij gebrek aan andere groenten hier dagelijks eet.

Ze is in gedachten verzonken wanneer ze een stel voetballende opgeschoten jongens hoort roepen: ‘Hee, Putana!’

Conchita kijkt ze vuil aan en steekt haar middelvinger op. Ze is op weg naar de supermarkt om sigaretten te halen voor haar moeder. Hoewel ze zou willen dat haar moeder zou stoppen met roken doet ze dat graag.

Haar moeder is al jaren zwaar ziek en heeft niet veel meer dan haar sigaretten. Ongeveer twee jaar geleden werd er kanker bij haar vastgesteld en sindsdien heeft ze veel pijn en kan ze bijna niet meer lopen.

Eén van de jongens is haar achternagelopen en haalt zijn piemel uit zijn broek, ‘Hee, hoer!’

‘Sodemieter op, achterlijke puber,’ roept ze naar de jongen, ‘of wil je dat mijn vriend vanavond bij je langskomt?’

De jongen lacht haar keihard uit en loopt terug naar zijn vrienden, de voetbal voor zich uit schoppend.

Hoer, denkt ze. Dat is wat ze nooit zal zijn. De meeste van haar vriendinnen verdienen wel eens wat op die manier bij, maar Conchita houdt zich daar verre van.

Beneden aangekomen slaat ze linksaf het nauwe steegje in en

gaat ze de kleine supermarkt binnen. De rommelige winkel bestaat al meer dan vijftien jaar en is een van de weinige winkels in dit deel van de wijk.

‘Hola, Maria. Hoe gaat het?’

Maria is de eigenaresse. Zesenvestig jaar oud, maar door haar harde leven en haar grijze haar ziet ze eruit als zestig.

‘Hallo, Conchita, het gaat wel, weinig klanten. Wat is het warm vandaag, hé?’

‘Ja, niet normaal en volgens de radio wordt het morgen nog warmer. Heb je een pakje sigaretten voor mij?’

‘Natuurlijk, Fortuna?’ Maria kijkt haar glimlachend aan.

‘Ja, doe er maar twee. Kan je ze voor mij opschrijven?’

De vrouw pakt vanonder de toonbank een schriftje zonder kaft, ‘Je rekening loopt behoorlijk op, Conchita.’

‘Ik weet het, Maria, maar ik heb het nu even niet. Afgelopen maandag kregen we weer een rekening van de dokter.’

‘Hoe gaat het met je moeder?’

‘Niet goed, het wordt alleen maar erger. Ze moet steeds meer medicijnen hebben en die zijn bijna niet meer te krijgen.

Vorige week heb ik een paar doosjes weten te bemachtigen via een vriend van me. Illegaal weliswaar en daardoor hartstikke duur. Ik weet ook niet meer hoe we eruit moeten komen.’

Maria komt achter de toonbank vandaan en geeft Conchita een aai over haar hoofd, ‘Ja, we zijn er niet beter op geworden met Chavez, er zijn steeds meer tekorten. Maar niet de moed opgeven, meisje. Ken je Ricardo nog? Die knaap die vroeger bij je in de klas zat? Ik hoorde gisteren dat hij iemand zoekt voor een klus. Waarom bel je hem niet eens?’

‘Ricardo,’ antwoordt Conchita smalend, ‘dat zal wel een mooie klus zijn. Nee, laat maar.’

Wanneer ze de sigaretten van de toonbank heeft gepakt en naar de deur loopt, hoort ze Maria roepen: ‘Wacht even,

Conchita, hier neem mee, en doe de groeten aan je moeder.’
Met de sigaretten en een plastic zakje met drie avocado’s in haar handen loopt ze in gedachten verzonken terug naar de lange trap. Wanneer ze de eerste twee treden heeft gehad draait ze zich om en loopt haastig met gebogen hoofd terug naar de winkel.

Het voor Conchita zo bekende belletje klinkt wanneer ze de deur opendoet.

Maria staat achter in de winkel gebogen over een paar dozen.
‘Heb je het nummer van Ricardo voor mij, Maria?’

In een ander deel van Caracas start Manuel Arcas zijn oude Fiat 500 en draait langzaam de Plaza O' Leary op. Naast hem zit zijn vriendin Linda een beetje onderuitgezakt met haar telefoon te spelen.

Manuel kijkt haar aan en probeert met één hand de telefoon uit haar handen te trekken, 'Het lijkt wel of je niet meer zonder dat ding kan,' zegt hij geïrriteerd.

'Hallo, Ik kijk alleen even of Ricardo nog heeft gemaïld.' zegt ze terwijl ze de telefoon in haar handtas stopt, 'Moet je er hier niet af?'

Manuel geeft een ruk aan zijn stuur en rijdt nog net door het groene verkeerslicht, 'Shit, je hebt gelijk. Ik had bijna die afslag gemist. Dat scheelt in ieder geval weer een kwartier rijden door het centrum.'

Op de Avenida Bolivar aangekomen houdt hij de borden Hoyo de la Puerta aan en na vijf kwartier druk stadsverkeer rijden ze Hoyo binnen.

Het kleine stadje ligt op negenhonderdvijfenveertig meter hoogte en is een jaar daarvoor door een aardverschuiving getroffen. Dat is nog goed te merken aan de scheuren in de wegen en huizen.

Manuel rijdt voorzichtig om de gaten in de slechte weg te ontwijken, 'Heb je al een idee waar we heen moeten?'

Linda houdt de smoezelige kaart vast en probeert daarop de straat te vinden.

Ze probeert met haar vinger de weg op de kaart te volgen, 'Het is bijna niet te zien op die kaart, maar ik denk dat ik het heb. Volgens mij moeten we hier linksaf en dan voorbij een rotonde de tweede straat rechts. Het kan niet ver meer zijn.'

Volgens mij is het ergens daarboven.’

Manuel kijkt omhoog en ziet de weg zigzaggend omhooggaan. Hij knikt goedkeurend.

Aan het eind van de steile weg stopt hij de auto en stappen ze uit. Allebei kijken ze naar het verlaten pand, een oud, van bakstenen opgetrokken gebouw en zo te zien ook getroffen door de aardverschuiving. Om het gebouw ligt nog overal puin en opgedroogde modder. Sommige ramen zijn dichtgetimmerd en de voordeur is zelfs dichtgemetseld.

‘Weet je zeker dat dit de fabriek is?’ vraagt Linda. ‘Het ziet er allemaal maar bouwvallig en verlaten uit.’

Manuel loopt naar het gebouw en probeert door een van de niet dichtgetimmerde ramen naar binnen te kijken, ‘Dit was een vroeger een van de bekendste kledingfabrieken van Caracas en omstreken. Helaas zijn ze een jaar of vijf geleden failliet gegaan. Volgens Ricardo wordt het nu gebruikt voor wat minder frisse doeleinden. Maar ik moet zeggen dat ik nu ook twijfel. Het lijkt er inderdaad op dat het leeg staat.’

Linda is intussen om het pand heen gelopen en probeert een houten deur open te duwen. Die geeft mee en wanneer ze haar hoofd naar binnen steekt ziet ze achter in het flauwe schijnsel van een lamp, ‘Hola?’ roept ze vragend.

Het blijft stil binnen en Linda slaat twee keer hard op de geopende deur. Vanuit het donker komt een man aangelopen, ongeschoren en vunzig gekleed, ‘Momento!’ roept hij.

Een paar minuten later zitten Manuel en Linda aan een grote houten tafel in een muffig ruikende kamer. Het peertje aan het plafond verlicht spaarzaam een stapeltje donkerblauwe jacks. Manuel pakt er een van af en vouwt hem uit op de tafel. Hij bekijkt het goed van alle kanten. Het jack is netjes gemaakt en bijna niet van echt te onderscheiden. Wanneer hij het omdraait ziet hij het met wit garen gestikte woord “Police”.

‘We hebben ze zo goed mogelijk nagemaakt,’ zegt de

ongeschoren man. En hij wijst naar de wand waar een foto met een politieman hangt en daarna naar de stapel kleding. ‘Zes stuks, zien er goed uit, toch?’ De man grijnst en laat een vies bruin gebit zien.

Manuel pakt het jack van de tafel en kijkt Linda aan, ‘Wat denk jij? Volgens mij zijn ze prima.’

Linda is weer bezig met haar telefoon en kijkt ongeïnteresseerd op, ‘Geen idee,’ antwoordt ze. ‘Ricardo heeft ze besteld, wij hoeven ze alleen maar op te halen.’ Ze heeft duidelijk alweer genoeg van het uitstapje.

‘Ok,’ zegt Manuel terwijl hij een stapel bankbiljetten uit zijn zak haalt. ‘Hier, zoals afgesproken, vijftienduizend Bolivar.’ De man grijnst weer, pakt snel het stapeltje aan en duwt het zonder na te tellen achteloos in zijn binnenzak.

Zonder hen verder nog aan te kijken loopt hij voor hen uit naar de deur en laat ze buiten.

Weer terug in de hitte aangekomen zegt Linda: ‘Nou dat hebben we ook weer gehad, wat een griezel. Gaan we gelijk terug?’

‘Ja, dat lijkt mij beter, Ricardo wilde de spullen zo snel mogelijk hebben.’

Op hetzelfde moment loopt in de haven van Puerto Cabello Juan een van de steigers op. Het is druk in de haven, er zijn net een aantal vissersbootjes binnengekomen en de bemanning is bezig met het uitladen van de vangst. Er hangt een penetrante vislucht en het is warm. Maar ondanks de temperatuur van vijfendertig graden is het door de zeewind goed uit te houden.

Juan spreekt een van de vissers aan, ‘Heb jij een idee wie er hier vaart op Curaçao? Er gaan toch dagelijks of wekelijks boten met fruit die kant op?’

De man kijkt hem ongeïnteresseerd aan, pakt een kratje met vis van de steiger, haalt zijn schouders op en draait zich om.

Juan haalt ook zijn schouders op en loopt wat verder de steiger op, 'Dan niet,' mompelt hij.

Op de loopplank van een van de boten staat een jongen van een jaar of zeventien met zijn rug naar hem toe. In zijn rechteroor draagt hij een grote opzichtige ring. In zijn nek een tatoeage met de afbeelding van een groot kruis.

Juan loopt op hem af en tikt hem op zijn schouder. De jongen draait zich sloom om en wanneer Juan weer dezelfde vraag heeft gesteld wijst de jongen naar een bootje dat twee steigers verderop ligt.

'Gracias,' zegt Juan terwijl hij de jongen een biljet van tien Bolivar in zijn handen drukt. En hij loopt voorzichtig, de vele kratten, netten en andere rommel ontwijkend richting de steiger.

De vissersboot lijkt verlaten, maar wanneer Juan aan dek stapt ziet hij iemand met zijn ogen dicht tussen de netten liggen. Hij schopt de man zachtjes tegen zijn voet en deze wordt wakker.

Juan trekt zijn portemonnee en drukt de man wat biljetten in zijn hand, 'Er is veel meer voor je als we het eens kunnen worden,' zegt hij rustig terwijl hij de man strak aankijkt.

De man gaat rechtop zitten en wrijft zijn ogen uit, 'Ay no, no drugs,' de man schudt zijn hoofd. 'Daar begin ik niet aan,' 'Het gaat niet om drugs, ik heb je hulp ergens anders voor nodig, ik betaal je goed'

De man knikt en staat langzaam op. Hij wenkt Juan en loopt de kajuit binnen, 'Café o Cerveza?' vraagt hij terwijl hij een Polar, het nationale biermerk van Venezuela, uit een koelbox pakt.

Op het aanrecht staat een smerige thermoskan met de dop er half opgedraaid. Juan kijkt er even naar, 'Doe ook maar een biertje.'

Wanneer hij een half uur later weer op de kade staat, kijkt hij

tevreden om zich heen. Dat ging snel, denkt hij. Nu maar hopen dat hij zich aan zijn afspraak houdt.

Venga, venga, de schipper van de Don Andres wenkt met zijn arm dat ze op moeten schieten. Het is half elf avonds en drie mannen en een vrouw lopen snel en gebukt over de donkere steiger naar de boot.

‘Kom, schiet op,’ roept de schipper, ‘Ik wil niet dat iemand jullie ziet.’

‘Moeten we met deze boot naar Curaçao?’ vraagt de vrouw aan een van de andere passagiers.

‘Ja, stap nou maar in,’ fluistert deze terug. ‘Juan weet echt wel wat hij doet.’

De witte houten boot met vrolijk gekleurde letters raakt telkens door het klotsende water de steiger. Binnen is het donker en het stinkt.

‘Darse prisa!’ de schipper duwt ze een voor een de boot in.

‘Schiet op, we moeten zo weg, ik wil niet te laat aankomen.’

‘Weet jij hoever het varen is?’ fluistert Conchita naar Ricardo.

‘Het is ruim honderd mijl, ik denk een uur of tien. Ik heb geen idee hoe snel of langzaam zo een boot vaart. We zien het wel, maak je geen zorgen.’

Achter in het schip liggen kratten vol met fruit en groenten.

De schipper wijst ze een plek tussen de bananen, meloenen en avocado’s, ‘Hier pak een deken en probeer stil te liggen. Ik kom zo met koffie, eerst wil ik hier weg.’

Ricardo, Pablo, Juan en Conchita liggen zij aan zij. Pablo moppert: ‘*Coño*, wat is het hier krap. Dit hou ik niet lang uit. Schik eens op, Ricardo.’

Ricardo schuift wat richting Conchita. Beter tegen haar dan tegen Pablo, denkt hij cynisch.

Als de schipper de motor start waait er een grote zwarte naar

diesel stinkende walm naar binnen. Conchita duwt snel haar neus in de deken, ze heeft al bijna spijt dat ze hieraan is begonnen.

Buiten horen de vier passagiers de schipper zijn hulp instructies geven en vijf minuten later zijn ze los van de kant en varen ze met volle kracht richting zee.

Ricardo probeert op te staan en naar voren te lopen. Hij wil de schipper vragen hoelang de tocht zal duren. Maar op het moment dat hij bijna recht opstaat pakt de boot een golf en ligt hij op zijn rug op een krat meloenen, die onder zijn gewicht direct uit elkaar spatten.

De schipper draait zich om en slaakt een kreet, ‘Mierda, dat is mijn handel, blijf verdomme allemaal op jullie plekken liggen, wat heb ik nu net gezegd!’

Kwaad gooit hij zijn halfopgerookte sigaret over boord, ‘Antonio!’ De schipper slaat met zijn hand tegen het linkeroor van de jongen. ‘Antonio, neem het roer over!’

Deze pakt het stuurwiel en de schipper loopt naar achteren, ‘Hé, jullie mogen dan wel betaald hebben, mijn fruit moet wel heel blijven.’

Hij pakt ruw het kistje met geplette meloenen op en smijt het met een boog overboord.

‘Ok, luister nu even naar wat ik zeg. We zullen de komende negen uur met elkaar op deze boot moeten zitten en ik heb geen zin in ellende. Ik ben Diego, en dat is Antonio. Hij is leerling en zal deze nacht de meeste tijd aan het roer staan. Zoals ik al zei: Het is een uur of negen varen en we zullen tegen acht uur in Curaçao aankomen. Laat ik gelijk dit even zeggen: Jullie zijn hier illegaal en ik wil geen gedonder. Zo gauw we zijn aangelegd wil ik dat jullie van boord gaan. Is dat duidelijk?’

Diego wacht niet eens op antwoord en vervolgt, ‘Jij bent Juan, we hebben al kennis gemaakt, jij moet Conchita zijn en jullie

zijn?’

Ricardo en Pablo, Ricardo wijst naar zichzelf en naar Pablo. ‘Goed, ik hoop dat jullie niet zeeziek worden. Het weer zit mee, we varen voorlopig de eerste vijftig mijl lang de kust en steken daarna over. De oversteek zal wat minder rustig zijn. Allemaal koffie?’

‘Als je last van zeeziekte hebt, zou ik die trouwens niet nemen,’ vervolgt hij, ‘anders gooi je het er later allemaal weer uit. Straks zal Antonio wat te eten maken.’

De eerste paar uur vielen inderdaad mee, alleen Pablo had last van de lange deining. Maar de laatste uren waren ronduit slecht. Doordat de wind van stuurboord kwam maakte het schip een rollende beweging. Als je het niet gewend bent kan je van deze beweging en de deining doodziek worden.

Wanneer Conchita na een nacht met weinig slaap tegen zeven uur wakker wordt ruikt ze de zure lucht van de kots van Pablo. De wind is gaan liggen en de golven zijn nagenoeg helemaal verdwenen. Langzaam en stram staat ze op, stapt over de slapende Juan heen en loopt naar de reling. In de verte ziet ze de contouren van een eiland.

‘Curaçao, gelukkig,’ zegt ze zachtjes in zichzelf.

Steven hangt met zijn armen over zijn borst gevouwen boven het wrak. Hij ademt rustig en beheerst in en uit door zijn ademautomaat.

Een meter of vijf onder hem ziet hij Jeffrey en Fred met hun bovenlijf in het ruim van het wrak hangen. Alleen hun benen en lange zwemvliezen zijn nog zichtbaar.

Het is het wrak van een Duits vrachtschip dat meer dan honderd jaar geleden is gezonken naar de bodem van de Noordzee. De ruimen van het wrak liggen vol met porselein uit de negentiende eeuw. Het meeste hiervan ligt onder het zand en stof.

Voorzichtig proberen de duikers het breekbare porselein uit het nauwe ruim te halen en in een mand te stoppen. Dit doen ze door er met een tafeltennisbatje boven te wapperen zodat het zand en stof opdwarrelt en door de stroom wordt afgevoerd.

Heel voorzichtig trekkend en wrikkend halen de duikers daarna de flesjes uit het zand en leggen die in de mand.

Als de mand vol is geven ze Steven een seintje en dan brengt hij de mand naar het anker waar de lijn naar de oppervlakte aan vastgeknoopt zit.

Bij het anker haalt hij het porselein uit de mand en legt het in het zand. En na zes uur, bij het volgende tij, brengen ze de spullen met hefballonnen en tassen naar de oppervlakte.

Steven kijkt om zich heen, het zicht is niet slecht te noemen, maar dat is het zelden op veertig kilometer uit de kust. Hij schat dat het een meter of tien is en dat is genoeg om een groot deel van het scheepswrak te kunnen zien.

Het wrak uit 1920 is meer dan tachtig meter lang en staat

rechttop in het zand op de kale zeebodem.

Steven hoort twee scherpe tikken en ziet dat Fred hem wenkt. Hij geeft Fred het OK teken en zwemt rustig naar zijn twee buddy's toe.

Wanneer de mand weer vol zit met flessen en Jugendstil kop en schotels, geeft hij Fred voor de tweede keer het Ok teken. Langzaam zwemt hij met de zware mand naar het anker. De afstand tussen het wrak en het anker is ongeveer vijftien meter en Steven hoeft alleen maar de lijn te volgen die ze van tevoren daartussen hebben aangelegd.

Na een paar meter gezwommen te hebben ziet Steven het anker dat in bezit schijnt te zijn genomen door een grote Noordzeekrab. Het beest lijkt het weg te willen trekken. Iets wat hem niet zal lukken want het anker zit goed vast in het zand en is voor de zekerheid geborgd met een flink stuk ijzer dat naast het wrak lag.

Wanneer Steven de mand heeft leeggemaakt in het zand, trekt hij zich al zwemmend met de lege mand tegen de stroom in langs de lijn terug naar het wrak. Zijn twee buddy's zien hem niet aankomen want zij hangen alweer met hun hoofd in het ruim.

Steven kijkt op zijn duikcomputer en ziet hij dat hij op tweeëndertig meter diepte zit, een diepte waarop je snel door je lucht heen gaat. Zijn manometer geeft echter nog tachtig bar aan dus hij kan nog zeker enkele minuten op deze diepte blijven voordat hij aan de opstijging moet beginnen.

In de verte ziet hij zijn andere duikmaten, die allemaal op een ander deel van het wrak bezig zijn.

Alle zes de duikers proberen zoveel mogelijk porselein te bergen in het half uur dat ze op de bodem hebben.

Na een half uur op deze diepte kom je namelijk in decompressietijd, is je lucht bijna op en begint het water door het tij harder te stromen.

Steven kijkt weer op zijn duikcomputer en ziet dat zijn nultijd bijna om is. Het overschrijden van de nultijd houdt in dat hij onderweg naar de oppervlakte tussenstops moet maken en dat kost weer extra lucht. Lucht die hij niet heeft.

Maar maakt hij de decompressiestops niet, dan maakt hij grote kans op de gevreesde decompressieziekte.

Op het moment dat hij Fred en Jeffrey wil waarschuwen om op te stijgen, hoort hij het geluid van een enorm ratelende bel. Hij schrikt hevig en draait zich snel om. Door die wilde beweging valt zijn ademautomaat uit zijn mond, zodat deze nu achter op zijn rug hangt.

Steven probeert hem haastig met zijn rechterarm weer te pakken te krijgen. Maar door het stof wat hij door de beweging met zijn zwemvliezen heeft gemaakt raakt hij zijn oriëntatie kwijt en krijgt hij zijn automaat niet te pakken. Door het wilde gespartel verliest hij ook zijn duikbril. Steven probeert met ingehouden adem naar zijn buddy's te zwemmen die een paar meter lager in het wrak hangen. Hij heeft echter geen idee welke kant hij op moet zwemmen, want zonder zijn duikbril ziet hij bijna niets.

In blinde paniek probeert hij nu zonder lucht naar de oppervlakte te zwemmen. Maar die oppervlakte is ruim dertig meter verder en hij dreigt nu al te stikken. Als hij op dit moment zijn mond zou openen, dan lopen zijn longen vol zeewater en zou hij op dertig meter onder de oppervlakte verdrinken. Weer hoort hij die harde bel...

Steven wordt zwetend wakker, zijn T-shirt is drijfnat. Hij slaat voor de tweede keer hard op de wekker die kwart over vier aangeeft.

Wanneer hij het alarm eindelijk uitgekregen heeft blijf hij nog een paar minuten liggen. Ervoor wakend dat hij niet weer in slaap valt. Dan staat hij op en loopt naar de badkamer.

Verdomme, weer die droom, denkt hij.